

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 23 września 2025 r.

Pozycja 265

POSTANOWIENIE

z dnia 10 lipca 2025 r.

Sygn. akt Ts 35/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący

Stanisław Piotrowicz – sprawozdawca

Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 18 grudnia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.S.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 15 lutego 2022 r. (data nadania) R.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił o zbadanie zgodności art. 110a § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) w zakresie, w jakim „pozostawia dyrektorowi zakładu karnego niczym nieograniczoną swobodę w podejmowaniu decyzji, co do zezwolenia skazanemu na posiadanie w celi sprzętu audiowizualnego czy komputerowego tj. laptopa oraz urządzenia Brother wraz z dyskami twardymi, a co za tym idzie uniemożliwienie sporządzenia pism do Sądu na komputerze a następnie ich drukowanie”, z art. 64 ust. 1, 2 i 3 w związku z art. 21 ust. 1 oraz w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Postanowieniem z 18 grudnia 2024 r. Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z uwagi na nieusunięcie przez skarżącego jej braków formalnych.

W zażaleniu z 13 stycznia 2025 r. (data nadania) skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zarzucił naruszenie przepisów art. 53 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK poprzez uznanie, że „braki formalne skargi konstytucyjnej nie zostały uzupełnion[e], w sytuacji gdy zarówno treść skargi konstytucyjnej jak i pisma zawierającego uzupełnienie skargi jednoznacznie wskazywały na to jakie prawa i wolności [k]onstytucyjne zostały naruszone, w jaki sposób i dlaczego, a zatem zgromadzone w sprawie dokumenty jednoznacznie wskazywały na

uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie, co umożliwiło Trybunałowi Konstytucyjnemu merytoryczne rozpoznanie skargi”.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał, że odpowiedział na zarządzenie w przedmiocie usunięcia braków formalnych w terminie i złożył dodatkowe wyjaśnienia, zaś ustalenie Trybunału dotyczące nieusunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej byłoby zasadne jedynie wówczas, gdyby w treści skargi nie byłoby w ogóle wskazane, dlaczego w opinii skarżącego jego prawa i wolności zostały naruszone, a także w sytuacji, w której odpowiedź na wezwanie Trybunału nie zostałaby sporządzona.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393, dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu.

2.1. Uzasadnienie zarzutu niekonstytucyjności kwestionowanego przepisu powinno opierać się na przedstawieniu w skardze konstytucyjnej takiej argumentacji, która doprowadzi do obalenia przyjętego w systemie prawnym domniemania jego konstytucyjności. Trybunał jest natomiast związany granicami skargi, co w konsekwencji uniemożliwia samodzielne określanie przez Trybunał przedmiotu kontroli, jak i zastąpienie skarżącego w obowiązku określenia sposobu naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności przez kwestionowane w skardze przepisy (zob. np. postanowienie TK z 5 czerwca 2019 r., sygn. SK 29/18, OTK ZU A/2019, poz. 28).

W rozpatrywanej skardze konstytucyjnej jej uzasadnienie zostało słusznie uznane przez Trybunał za niespełniające przesłanek przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK. Pomimo wezwania w trybie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK skarżący nie uzasadnił stawianych zarzutów. W złożonym do akt piśmie procesowym z 6 marca 2023 r. (data nadania) poinformował jedynie o podtrzymaniu swojego stanowiska wyrażonego w skardze, że decyzja dyrektora zakładu karnego wydana została „w oparciu o regulamin porządkowy, który nie stanowi przepisu ustawy, a mimo to doprowadza do ograniczania prawa własności. Skarżący nie mógł bowiem korzystać ze swojego laptopa, urządzenia Brother oraz dysków twardych”.

2.2. Trybunał wskazuje, że zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK elementami konstrukcyjnymi skargi konstytucyjnej są: wskazanie prawa lub wolności konstytucyjnej naruszonej przez zaskarżony przepis oraz uzasadnienie tego zarzutu wraz z przedstawieniem dowodów lub argumentów na jego poparcie.

Skarżący – jak słusznie zwrócono uwagę w zaskarżonym postanowieniu – nie spełnił wskazanych wyżej wymogów. W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej skupił się bowiem na charakterystyce prawa własności, a nie na konfrontacji zaskarżonego przepisu z konstytucyjnymi wzorcami kontroli. W tym miejscu należy podkreślić, że skarżący nie musiał przedsta-

wiać obszernych wywodów w tym przedmiocie (por. np. wyrok TK z 15 grudnia 2020 r., sygn. SK 12/20, OTK ZU A/2021, poz. 2), przeciwnie – należało po prostu wyjaśnić, w jaki sposób art. 110a § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) – zdaniem skarżącego – narusza jego konstytucyjne prawa lub wolności.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.